

намира израз чрез модалността “искам”. Надделява одобреният от обществото “език”, наподобяван, повтарян и манипулиран, така че да превърне реалността в мечта, в резултат на което опитът на героинята да пресъздаде любовта си чрез езика подготвя превръщането ѝ в жертва. Последвалите пет секвенции обаче разгръщат отговора на Христофоров и връщат ситуацията от висините на мечтите в реалността и затова Мила се оказва реагиращата пасивно страна, като поведението ѝ на финала достига до пълно самоотричане. Доминиращата модалност в езика на Христофоров е “искам, но в този момент не мога” и тъкмо тя определя реторичната стратегия на речта му, където преобладават “образните” действия. Драматичната героиня Мила притежава приблизително 270 реда реплики, а Христофоров - 290 реда, тоест те са почти равностойни по отредения им от автора обем. Но ако първите две сенквенции, чийто двигател е Мила, покриват около две третини от текста на трето действие, следващите пет секвенции обхващат останалата третина и съставляват значително по-малък количествен обем, което посочва, че богатството на драматичната информация, съдържаща се в речта на Христофоров, произтича от разнообразието на похватите, които прилага, както и от динамиката на редуването им. Следователно и двамата герои показват еднаква податливост към модалния език с тази разлика, че речта на Христофоров активно и гъвкаво изследва териториите на реалния драматичен свят, който те обитават, както и собствените си ценностни представи, докато модалният език на Мила е насочен единствено към интимното битие.

Това, че любовният изказ се превръща в езиков проблем, се разкрива и посредством подчертаването на метаязиковата функция на речта на двамата герои. Тя намира особено ярко приложение във втората секвенция на трето действие, където само една единствена страница изобилства с препратки към езика като тълкувание, Христофоров: “Аз те разбирам”. Мила: “Ти ме разбра”. Мила: “Аз... аз не те разбирам”. Христофоров: “Нима аз се разбирам?”. Христофоров: “Чакай да събера мислите си” - и по-късно в петата секвенция, когато Христофоров набляга върху самия акт на слушане, но и на мълчанието.

Ако в първата секвенция преобладава референтната функция на езика, тъй като за първи път двамата герои са насаме със зрителя